

de ville gjøre Kjøbenhavn til et Gibraltar, om jeg saa maa sige. Andre ville gaa den stik modsatte Vej; de ville lade Kjøbenhavn være en fuldstændig aaben By, flytte Flaaden, Arsenal, Beddingerne og hvad dertil hører, bort fra Kjøbenhavn og lade den være en Handelsby, som den efter sine naturlige Forhold synes at være; de ville med andre Ord gjøre Kjøbenhavn til et Hamborg. Atter Andre ville gaa en Mellemvej og befæste Kjøbenhavn fra Søfiden enten ved faste Forter eller ved flydende Forter eller ved faste og flydende Forter. Samtidig er der nogle, der ville anlægge Befæstninger ved Aggersø Sund, Andre i Sylland, uden at vi vide, hvor i Sylland det skal være, skjøndt jeg har hørt nævne den lille Bildeose; men i Mindretallets Forslag er Stedet i alt Fald ikke betegnet. Der er altsaa, kort sagt, saa overmaade mange Anskuelser, at det er umuligt, navnlig for de nye Medlemmer i Thinget, bestemt at slutte sig om noget positivt Forslag. Det eneste foreliggende Forslag, til hvilket man kan slutte sig, er det, der er fremkommet fra Flertallets Side, og som egentlig ikke indeholder andet Positivt, end at man vil bevilge Penge, hvorhos det indeholder det Negative, at man ikke, i alt Fald ikke i Diebliffet, vil befæste Kjøbenhavn med faste Forter, medens der derhos findes en Udtalelse om Maaden, hvorpaa Pengene skulle tilveiebringes. De Banskeligheber, der ledsage denne Sag, og som ere tilfede i en saa uhyre høi Grad, navnlig fordi vi ere et lille Folk, et Folk, der ikke har til sin Raadighed en større Forsvarsstyrke end 50,000 Mand, og fordi vi have vidtstrakte Grændser med Sunde og Bælter, som vel i gamle Dage vare et naturligt Værn, men som ikke længer ere det efter det Op-sving, Krigskunsten i de senere Aar har taget, disse Banskeligheder, siger jeg, ere ingenlunde blevene lettede ved det nuværende høitærede Ministeriums Optræden og Fremgangsmaade i denne Sag; tværtimod. Dermed vil jeg ikke have sagt, at Banskelighederne ere blevene større, fordi man har ønsket at gjøre dem større, idet jeg tværtimod er overbevist om, at Ministeriet har troet at gaa den rette Vej, da det opløste Folkethinget, men det høitærede Ministerium har været uheldigt. Det er vel imidlertid tildels det høitærede Ministeriums egen Skyld, thi det sidder paa en Plads, hvor det havde Leilighed til i Forveien at gjøre sig nogenlunde fortrolig med Folkestemningen. For os Andre, der staa udenfor, var det ingenlunde uklart, at de Anskuelser, der allerede vare stærkt repræsenterede i Folkethinget, vilde efter en

Oplysning komme ind i forstærket Grad, og Ministeriet burde derfor vistnok fra det høie Stade, det indtager, have set lidt klarere. Det er imidlertid ikke slet, og den Maade, hvorpaa Regjeringen foranledigede Thinget opløst, er heller ikke saa ganske korrekt. Det forekommer mig nemlig, at Regjeringen har lagt temmelig stærkt Beslag paa den kongelige Billie, og at man har knyttet den kongelige Billie noget stærkere til sine Maner, end naturligt og rigtigt var. Naar man tager Oppløsningsdekretet, der, saavidt jeg husker er af 30te Marts, for sig, vil man finde, at det ganske har Karakteren af en Dom med Præmisses og Konklusion. Det hedder nemlig deri: „da vi ikke anse det for forsvarligt, og da det er Tilfældet, have vi allernaadigst besluttet“ osv. Man behøver nu ganske vist ikke at fortælle mig, at det er ethvert Ministeriums og særlig enhver Conseilpræsidents Prærogativ at benytte den kongelige Billie, saalænge den kongelige Billie vil lade sig benytte af ham; men der er dog et Hensyn at tage. Jeg tror nemlig, at der er Intet, som man i det konstitutionelle Liv maa holde høiere op end netop Monarkens Person. Hvis det konstitutionelle Liv overhovedet skal kunne trives, er det aldeles nødvendigt, at man har Et, hvortil man kan se op, og som ikke blander sig imellem Partierne; det maa og skal være Hans Majestæt Kongen, og derfor har Forfatningen gjort Kongen ansvarfri. Den kongelige Billie er isølge Forfatningen ikke af en personlig, men kun af en objektiv Karakter. Dertil kommer, jo ogsaa, at vi ere et ungt konstitutionelt Land, idet vor Forfatning knap er en Menneskealder gammel. I de mere oplyste Klasser er man naturligvis vel under Veir med, hvorledes Kongens Stilling i det konstitutionelle Monarki er. Men ude paa Landet, hvor man tidligere har været vant til at respektere Kongens Billie som den allerhøieste Lov, har man endnu den Forestilling, at, naar Kongen har talt, er Sagen dermed afgjort. Endelig er der den Omstændighed, at den allerfjerdste Tid har opviist Exempler paa, hvorledes man har søgt at benytte den kongelige Billie i Partierens Interesse; alle ærede Medlemmer ville jo have i frisk Minde den saakaldte kongelige Daandskrivelse. Jeg vil derfor blot gjøre den Genstilling, at man, naar nu Folkethinget igjen bliver opløst, hvilket jo er bebudet at ville ske, vælger en anden Form, at man ikke vælger den kategoriske Doms Form, men udvirker en Resolution, hvori der dekretes, at Folkethinget opløses, saaledes, at Motiverne fremtræde som Ministeriets,